

Δύο ποιήματα*

του Άντη Κανάκη

**Ο κηπουρός
(Αναγνώριση)**

Ήταν λιγνός
μετρίου αναστήματος.
Στο στρατό
δεν πήγε.
Απ' όπλα
δεν γνώριζε.
Ήξερε μόνο
να φυτεύει
να ποτίζει
να κλαδεύει
να μεγαλώνει
πορτοκαλιές,
λεμονιές
μανταρινιές...
και να μαζεύει
τους καρπούς τους.
Τον σκότωσαν
με πέντε
τουφεκιές

και τον δάψανε
στον κήπο του.
Είχε γυναίκα
και παιδιά...
Τα οστά του
δυσκολεύτηκαν πολύ
οι ειδικοί
να τα βγάλουν
απ' το τάφο.
Κόψανε τις ρίζες
μιας ανθισμένης
λεμονιάς
που με το χρόνο
τα σκεπάσανε
και σφικτά
τ' αγκαλιάσανε.

Ιούλης - Αύγουστος 2008

Μικραίνουνε τα σπίτια μας

Μεγαλώνουμε
στην προσφυγιά
Και τα σπίτια μας
μικραίνουν
στην κατεχόμενη
γη μας.
Δεν μας χωράνε
ούτε απ' τις πόρτες
μήτε απ' τα παράθυρα.
Κι' αν δοκιμάσουμε
να μπούμε

με τη βία
θα εγκλωβιστούμε
στα μικρά τους
δωμάτια.
Και τα κεφάλια μας
θα κτυπάνε
στις χαμηλές τους
στέγες.

Ιούλης - Αύγουστος 2008

* Αναδημοσίευση από το περιοδικό λογοτεχνίας και κριτικής «Ακτή», Έτος Κ', τεύχος 77, Χειμώνας 2008, σσ. 12-13.